

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2025. november 6.
(csütörtök)**

Szepesy László

AZ ÚRNAK SZOLGÁLJATOK

Énekek: 135,1-3, 285

Alapige: Róm 12,11

„Az igyekezetben ne legyetek restek; lélekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok.”

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy a zsoltáros szavaival együtt mi is hittel Téged dicsérhettünk. Köszönjük, hogy csatlakozhattunk az üdvözült sereghez ezzel is, hiszen ők most már mindörökké Téged dicsőítenek, magasztalnak szüntelen. És köszönjük, hogy a Lélek minket is erre indít, hogy meg-lássuk a Te jóvoltodat, ahogyan énekelhettük: hatalmadat, kegyelmedet, és mindezekért hálával áldozhatunk Neked, de nemcsak szívünk örömeivel és ének-szóval, hanem odaszánt étellel is. Dicsőítünk és magasztalunk azért, amit Jé-zus Krisztus által elvégeztél. Köszönjük, hogy mindezt alkalmazod személyesen a mi életünkre, a mi személyünkre, és ahogyan megvallhattuk: hisszük, hogy amit akarsz, megcselekszel. Hiszük, hogy a mai nap is ennek fényében telt, hogy minden, ami történt velünk, az nemcsak véletlen volt, hanem a Te akara-tod szerint formálódtunk, akaratod szerint részesültünk áldásaidban, és kap-tunk kegyelmet elkövetett bűneinkre Krisztus érdeméért és áldozatáért.

Köszönjük Neked, hogy összegyűjtöttél bennünket, hogy a Te igédén ke-resztül Téged ismerjünk meg jobban, és velünk kapcsolatos akaratodat, terve-det, azt, hogy milyenné akarsz formálni, hogyan akarod, hogy egyre inkább Krisztushoz hasonlóvá váljunk. Kérünk, hogy ma is Lelked munkálkodjék szí-vünkben, és kérünk, hogy ne legyen az ige hirdetése és hallgatása hiábavaló szá-munkra, hanem végezze el Lelked azt a munkát az igén keresztül, amit akartál: bátorítson, indítson bennünket, mutasson utakat, ha kell, vigasztaljon, és min-denekelőtt Téged dicsőítsen, de ha kell, akkor intsen és feddjen is meg bennün-ket. Ezt kérjük, hogy most is így könyörülve, munkálkodjon a mi szívünkben, és dicsőítsen meg Téged.

Szent Fiadért, Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Néhány hónappal ezelőtt elkezdjük tanulmányozni a Róm 12,9-cel kezdődő szakaszt, arra a kérdésre keresve a választ, hogy milyen emberekké akar minket mennyei Atyánk formálni. A legutóbbi alkalmon a felolvasott vers első felével foglalkoztunk, amelyek a szorgalomra és a lelki buzgóságra szólítanak fel bennünket. Mindezek azzal kapcsolatos útmutatások, hogy hívő emberként hogyan éljünk. Tehát ezek a hogyanról beszélnek: hogy sok mindent cselekedve, tehát nem lustálkodva, és lélekben buzgón, azaz égő szívvel éljünk. A vers vége – amivel a mai napon foglalkoznánk – már nem a hogyanról beszél, hanem a célról, hogy kinek éljünk, kiért ég a mi szívünk, kiért végzünk el annyi mindent szorgalmasan. Pál apostol rövid válasza ez: „*az Úrnak szolgáljatok*”. Ezt azért fontos külön is hangsúlyozni, és teszi ezt az apostol is, mert önmagában véve a szorgalmas, tevékeny, sok mindent megcselekvő és lélekben buzgó élet még nem tesz minket keresztyénekké. Mert a hitetlen ember is tud ugyanilyen serényen és buzgón élni azért, amiért lelkesedik, amit szeret és imád. Számtalan embert láthatunk magunk körül lelkesedni valakiért, vagy éppen valamiért. Vannak, akik a boltban vagy a piacon lévő árukért lelkesednek, egészen lázba hozza őket a vásárlás. Sokaknak külön hétvégi program a plázába menés. Vannak, akik az új autókért, az új telefonokért, ruhákért rajonganak. Aztán azt is láthatjuk számtalan alkalommal – általában különösen férfiaknál jellemző –, hogy hogyan szurkolunk focimeccseken, és úgy viselkednek a férfiak, hogy szinte rájuk sem lehet ismerni, a nagy lelkesedés, a fociláz, a sportért való rajongás hogyan változtatja meg őket. Aztán visszagondolva az iskolás évekre, eszünkbe juthat, hogy vannak olyanok, akik a szerelemért rajonganak. Szeretnek szerelmesek lenni, és ha véget ér egy kapcsolatuk, máris keresik a következőt. És sorolhatnánk, hogy mennyi mindenért tudunk lelkesedni, és mennyi mindent megteszünk azért, amiről álmodozunk, és azért, amiért keményen küzdünk.

Pál apostol ebben a rövid három szóban, hogy „*az Úrnak szolgáljatok*”, azt kérdezi tőlünk, hogy tapasztaltuk-e már ezt a fajta lelkesedést, ezt a vágyakozást, ezt az odaszánást, ezt a szorgalmat Istennel kapcsolatban is? Mit jelent nekünk az Ő személye, mennyire változtatta meg az életünket és céljainkat, mit jelent számunkra az Ő szolgálata? Ebben a versben ez a rövid felszólítás áll a középpontban, hogy „*az Úrnak szolgáljatok*”, ami annyit jelent: Őérte éljete. A másik két megállapítás csak ezt részletezi, hogy szorgalmasan és buzgó szívvel és lélekkel tegyétek ezt, de a lényeg, hogy „*az Úrnak szolgáljatok*”. Az Úrnak! Az igazi kérdés az, hogy te és én vajon az Úrnak élünk-e, vagy sem? A mindennapjaink így telnek-e? Őneki szolgálsz mindig és mindenkor? De mit jelent az Úrnak szolgálni? Néhány alapvető bibliai üzenetet szeretnék ezzel kapcsolatosan megnézni a Testvérekkel együtt, hogy tisztábban lássuk, mire is szólít fel minket az apostol az ígén keresztül. Lesznek alapvető dolgok, amiket valószínűleg már jól tudunk, de lesznek olyanok is, amelyeket nem baj, ha ismételten hallunk.

1. Az első és egyik legalapvetőbb dolog Isten szolgálatával kapcsolatban az az ige szerint, hogy csak az szolgálhatja az Urat igazán és őszintén, aki az Övé,

akit Ő az Ő szolgájává tett. Képzeljük el a következő jelenetet. Egy boltban dolgozunk, és végezzük a munkánkat. Egyszer csak bejön egy idegen férfi, akit még soha nem láttunk azelőtt, és elkezd a polcokon lévő árukat átrendezni és átpakolni. Utána fogja magát, és az árcímkéket is kicserélgeti, átárazza a termékeket. Majd bemegy a raktárba, ott rendezkedik, majd elkezd parancsokat osztogatni az ott dolgozóknak, majd leül a számítógép elé, és teljesen önkényesen elkezd különféle termékeket és árucikkeket megrendelni. Ha ez a férfi nem dolgozik ott, az üzlet vezetője nem írt vele alá szerződést, hogy alkalmazza, és megbízza különféle munkák elvégzésével, akkor ez a férfi egy betolakodó, egy csaló, aki munkatársnak adja ki magát, pedig nem az, és ez nem jogosítja fel őt arra, hogy ott végezzen bármit is, vagy beleszóljon bármibe is. Ő nem alkalmazott, nem egy munkatárs.

Ugyanígy, Testvérek, senki sem szolgálhatja az Urat, aki előbb nem lett az Övé, mert nem mindenki alkalmas az Úr szolgálatára. Igazából bűnös szívünk és természetünk miatt egyikünk sem alkalmas arra, hogy szolgáljuk az Urat. Ahogyan az ószövetségi időkben sem végezhetett mindenki pl. papi szolgálatot. Nem mindenki mehetett oda a szent sátorhoz és az oltárhoz, hanem csak az Úr által választott és elhívott Lévi törzséből származók, és még ők sem mehettek csak úgy oda az oltárhoz, hanem előbb meg kellett tisztulniuk, mosakodniuk. Ugyanígy, Testvérek, a szent Istent egyetlen ember sem szolgálhatja, akit előbb ne tisztított volna meg az Úr az ő bűneiből. Ézsaiás elhívásakor is azt olvastuk nemrégiben (a kalauz szerint), hogy előbb az Úr megtisztította ajkait izzó parázssal, és csak azután hívta el a prófétai feladatra. Pál apostol is erről beszél a 2Kor 3,5-6-ban: *„Nem mintha magunktól volnánk alkalmatosak valamit gondolni, úgy mint magunkból; ellenkezőleg a mi alkalmatos voltunk az Istentől van: Aki alkalmatosokká tett minket arra, hogy új szövetség szolgálói legyünk”*. Ki az, aki alkalmassá tesz a szolgálatra bennünket? Mindenki így születik? Bárki bemehet és szolgálhat az Úrnak? Pál itt azt hangsúlyozza, hogy az én alkalmas voltom (de a másoké is) nem magunktól van, a mi alkalmatos voltunk az Úr ajándéka, Ő tesz alkalmassá bennünket, hogy az új szövetség szolgálói legyünk. Tehát Pál abból indul ki, hogy Istennek egyetlen ember szolgálata sem elfogadható önmagában, mivel gondolatai és tettei bűnnel szennyezettek, ezért előbb Jézus áldozatának meg kell tisztítania minket ahhoz, hogy Őneki szolgálhassunk. Ő az, aki alkalmassá tud tenni bennünket a szolgálatára.

Egy másik bibliai kép szerint akkor leszünk az Úr szolgálói tulajdonjogilag is, ha megvásárolt minket az Ő vére árán. Izráel népe is azután szolgálhatta az Urat, hogy kiszabadította őket az egyiptomi rabszolgaságból. Tudjuk jól, hogy a Biblia szerint ez átvitt értelmű kép is azon kívül, hogy ez egy történelmi esemény volt, hogy a bűnből megszabadít az Úr. A fáraó előtt mit kért Mózes szüntelen? *„Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nekem a pusztában”* a szabadítás után. Ugyanígy mi is akkor szolgálhatjuk igazán Őt, ha a bűn hatalma alól megszabadított minket, és megadta nekünk azt a kegyelmet, hogy ne a bűnnek, hanem Istennek akarjunk szolgálni. Hisszük mi ezt? Ha ugyanis nem

hisszük, hogy mit tett értünk Krisztus a kereszten, ha nem tartozunk Őhöz, akkor hogyan lehetnénk Neki hálásak? A hálaadás pedig nélkülözhetetlen az Úr szolgálatában, mivel a hívő ember hálából adja oda magát Isten szolgálatára mindazért, amit Jézus Krisztus érte tett személyesen. Más motiváció a szolgálatra nem elfogadható Isten számára.

Ezért az első kérdés, amit az Úr szolgálatával kapcsolatban Isten igéje feltesz nekünk, az az, hogy az Úrei vagyunk-e? Az evangéliumot elhíve, Isten kegyelmét elfogadva, hálával van-e tele a szívünk, és ez készít-e arra minket, hogy Istennek éljünk? Mert nem a cselekedet számít, mint ahogyan azt sokan gondolják, hogy ő, ezt bárki megtudja csinálni, nem ezt nézi Isten, Testvérek, hanem hogy van-e mögötte hit, mert aki nem hisz, az nem lehet kedves az Úr szemében. Mondok egy példát. Az adakozásnál – az Újszövetség azt mondja – sem az számít, hogy mennyit dobunk bele a perselybe, hanem az, hogy hittel tesszük-e ezt, ahogyan azt az özvegyasszony két fillérének történetében is látjuk. Krisztus a szívet nézi, nem magát a mozdulatot vagy azt, hogy meg tudta-e tenni vagy nem. Csak a hívő, Istent Urának valló ember szolgálhatja Őt igazán. Pál apostol szeretettel gondolt így Istenre, mint a saját Urára, magára pedig úgy, mint az Ő szolgájára. Ez nekünk identitásbeli kérdésünk is, hogy Isten szolgájának gondoljuk-e magunkat. Isten gyermekei is vagyunk, igen, de a Szentírás azt mondja, hogy az Ő szolgálói is. Így, Isten szolgájaként mutatkozott be Pál nagyon sok alkalommal levelei elején (pl. a Róm 1,1-ben, a Fil 1,1-ben és a Tit 1,1-ben is, és még sok más versben is így nevezi magát, mint Isten szolgája). Mi Isten szolgálóinak tartjuk magunkat? Mutatkoztunk már be így bárkinek is? Vagy kellemetlenül hangzik itt a XXI. században ezt hangsúlyozni, mert már a szolga kifejezés sem tartozik az elfogadottak közé? Vagy nem így azonosítom magamat?

2. A második alapvető és fontos bibliai üzenet a szolgálatunkkal kapcsolatban az, hogy csakis személyesen az Urat, csak magát Istent szolgálhatjuk. Ezt azért fontos hangsúlyozni, mert sajnos – ahogy az előbb is említettem – bűnös emberként hajlamosak vagyunk arra, hogy ne csak az Úrnak éljünk, hanem sok minden másért. Az ember elsősorban magát szolgálja vagy valami mást. Egyházunkban bár sokan szolgálnak, de sajnos a Biblia szerint kérdéses, hogy vajon tényleg az Úrért végeznek-e el annyi feladatot, vagy másért. Kinek szolgálunk? Magunknak, más embereknek? Mit képviselünk: egy ideológiát, egy világnézet, egy kegyességi irányzatot, vagy pedig az élő, személyes Istennek szolgálunk? Mert mi nem emberi eszméket szolgálunk, hanem egy személyt, az élő Istent, az élő Urat. Pál apostol leveleiben többször figyelmeztet minket erre, és szegezi nekünk a kérdést: te kinek szolgálasz? Három esetet hadd említsek röviden.

A Róm 16,17-18-ban, tehát ugyanebben a levélben a következőt írja Pál: *„Kérlek pedig titeket, atyámfiaim, vigyázzatok azokra, akik szakadásokat és botránkozásokat okoznak a tudomány körül, melyet tanultatok; és azoktól hajoljatok el. Mert az ilyenek a mi Urunk Jézus Krisztusnak nem szolgálnak, hanem az ő hasuknak; és nyájas beszéddel meg hízelkedéssel megcsalják az*

ártatlanoknak szívét.” Azaz Pál azokról ír, akik a saját hasukat, másként fogalmazva, saját vágyaikat, hasznukat, céljaikat és érdekeiket szolgálják. Akármit tesznek is, az örömük forrása nem az, hogy Istenért tehetik, hanem hogy abból rájuk nézve valami személyes hasznuk származhat.

Máshol Pál arra figyelmeztet minket, hogy Jézus Krisztusnak szolgáljunk, és ne az embereknek. Természetesen ezt nem úgy kell érteni, hogy az emberekre ne kellene figyelemmel lennünk. A Gal 5,13 is azt írja, hogy *„szeretettel szolgáljatok egymásnak”*. Azért kell szolgáljunk felebarátainknak, hogy jót tegyünk egymással, és segítsük, ha van valami szükséglete, amit én be tudok tölteni, akkor segítsen és szeressem őt ezzel. De van egy másik módja is az embereknek való szolgálatnak, ami teljesen helytelen, és Pál itt azt mondja, hogy ezt nem szabad tennünk, hanem Krisztusnak kell szolgáljunk. Az Ef 6,6-7-ben ezt mondja a szolgáknak, hogy *„Nem a szemnek szolgálván, mint akik embereknek akarnak tetszeni, hanem mint Krisztus szolgálói, cselekedvén az Istennek akaratát lélekből, Jó akarattal, mint akik az Úrnak szolgálnak, és nem embereknek”*. Így kellene végezni bármilyen feladatot, és ezt – hangsúlyozom – még rabszolgáknak írta Pál. Az embernek való szolgálat helytelen módja az, ha az ember mások jóváhagyásának és tetszésének rabszolgája lesz. Az határoz meg engem, hogy jaj, a másik mit fog majd mondani, hogy fogja fogadni, fog-e neki tetszeni. Ez sok ember számára nagy probléma manapság. Sokan mások véleményének rabszolgái. Sokan úgy élnek, hogy folyamatosan csak arra figyelnek, mit gondolnak mások róluk. Az internetes világ ráadásul ezt még erősíti is. Ha a Facebookon, Instagramon megosztanak egy gondolatot, egy írást, egy fényképet, és aztán azt lesik, kik és hányan fejezték ki tetszésüket, vagy milyen megjegyzéseket írtak hozzá. Boldogságuk mások véleményével és szavaival nő vagy éppen csökken. Ezzel szemben a Biblia azt mondja, hogy végső soron csak egy személy véleménye számít igazán az életünkben, ez pedig Istené. Nem egy közönség előtt kellene élnünk és színészkednünk, hanem Isten előtt kellene élni a mindennapjainkat, és csak Neki kellene akarnunk tetszeni mindennel, amit gondolunk, mondunk vagy teszünk. Hiszem ezt, hogy Isten képes arra, hogy az Ő szolgálatára felszabadítson minket. Ő képes megszabadítani minket az emberek folyamatosan változó véleményétől, hogy csak egy dolog érdekeljen minket: az, hogy Jézus Krisztus, a menny és a föld Ura, helyesli-e azt, amit mondok és teszek, vagy nem? Ez váljon prioritássá. Mint hangsúlyozom, ez nem érzéketlenséget jelent a többi ember felé: ez szeretetet jelent, de a legelső az mindig Isten. Mert akit az Úr felszabadít erre, az megérti, hogy Krisztus jóváhagyása sokkal értékesebb, mint az embereké, ha Krisztus tetszését fejezi ki az életünkkel kapcsolatosan.

Pál apostol ezzel kapcsolatban még egy harmadik dologra figyelmeztet minket, amikor azt mondja, hogy személyesen Jézus Krisztust szolgáljuk, és ne a törvényt. A Róm 7,6-ban olvasunk erről: *„Most pedig megszabadultunk a törvénytől, minekutána meghaltunk arra nézve, amely által lekötve tartattunk; hogy szolgáljunk a léleknek újságában és nem a betű óságában.”* Pál szembeállítja az írott törvény szerint való szolgálatot a Lélek új életében való szolgálat-

tal. Röviden az a lényege annak, amit itt az apostol mond, hogy ne a törvénynek, hanem Krisztusnak éljünk. Azaz: ne Isten törvényeire és annak követelményeire összpontosítva éljünk, mint akiknek meg kellene azoknak felelniük, és rettegünk attól, hogy mi lesz, ha nem engedelmeskedünk azoknak, akkor Isten nem fog szeretni, nem fog megbocsátani, és nem visz be minket a mennybe? Ez egy tévút, Testvérek, amiről az apostol azt mondja, hogy az a halálba visz, a törvény betűjének szolgálata, mert egyetlen ember sem képes Isten törvényei szerint élni, és azoknak tökéletesen eleget tenni. Mit mond e helyett? Azt, hogy Jézus Krisztus minden törvényt tökéletesen betöltött helyetted, helyettem. Isten Jézus Krisztusért úgy tekint ránk, mintha mindenben mindenkor tökéletesen engedelmesek lettünk volna. Ezért nekünk most már nem arra kell koncentrálnunk, hogy mindent a törvény szerint cselekedjünk, hanem Jézus Krisztus személyére kell figyelniük, Neki lehet szolgálnunk. Ez azt jelenti, hogy Krisztus szolgálata nem egy új törvény követése. Az Újszövetségben nem egy új elvárásrendszert adott nekünk Isten, hanem az Ő Fiát, egy személyt, akit szolgálhatunk. Ahol egykor a törvény állt, oda Jézus Krisztus személyét állítsuk. Krisztusra pedig ne úgy nézzünk, mint aki követeli tőlünk, hogy töltsük be az Ő törvényét, hanem úgy, mint aki helyettünk betöltötte azt, Őbenne bízunk. Krisztusnak a szolgálata radikálisan különbözik a törvény szolgálatától. (Ez egy érdekes téma, de nincs időnk belemenni ebbe részletesen.) A lényeg, hogy Krisztus a Benne való hitet, és nem tökéletes engedelmességet várja tőlünk. Ő mindent megtett értünk, és ezért hív arra, hogy legyünk hálásak Neki, és ebből a hálából fakadjon minden tettünk, azaz a szolgálatunk. Őt szolgálni tehát azt jelenti, hogy Őbenne hiszünk, és elfogadjuk, hogy megbocsátott nekünk minden bűnt, és tökéletesen igazaknak, engedelmeseknek fogad el minket Isten, és mivel ez az enyém, ezt megadta nekem Krisztus, és ezt nem veszi el már tőlem senki, ezért minden erőmmel arra törekedhetek, hogy a gyakorlatban is az legyek, aki Őbenne vagyok. Ez a szolgálat nagy szabadsága, Testvérek. Ez a Krisztusnak, a mi igazságunknak való rabszolgaság: szabadság és öröm, mert nincs benne görcsölés, vajon megfelelek-e, vajon mindent megtettem-e, vajon jól tettem-e, mert tudom, hogy Krisztus mindent megtett helyettem, és én hálából törekedhetek arra, hogy Neki éljek.

3. A következő, harmadik bibliai igazság, amit a szolgálatunkkal kapcsolatban Isten tanít nekünk, az, hogy csak az Általa előírt módon szolgálhatjuk Őt, csak az Általa megszabott rend szerint. Ő adott rendet a családban, adott rendet a gyülekezetben, adott rendet az egyházban, de még a világban is adott rendet, mert kinevezett hatalmasságokat, elöljárókat a világban is. Mert Isten dönti el azt is, hogy hogyan és mivel szolgálhatjuk Őt, nem mi, Ő dönti el, mivel és hogyan szolgálhatjuk Őt. Minden, ami a parancsaival ellentétesen történik, az nem szolgálat, az engedetlenség. És ha valamit Isten parancsa, esetleg felhatalmazása nélkül teszünk, lehet, hogy buzgóságnak vagy szorgalomnak tűnik, de valójában az nem szolgálat, mert nem vagyunk rá felhatalmazva. Igaz ez a családi, a gyülekezeti életünkre, annak szabályaira, a munkánkra és mindenre nézve.

Hányan gondolják azt, Testvérek, hogy Istent szolgálják, miközben soha nem nézték meg az ígét, Isten törvényeit, és nem fordultak a nagy Király parancsaihoz a Bibliában, hanem saját akaratuk és elképzeléseik szerint szolgálták Őt a maguk módján, mert arra nincs szükség, majd én tudom, hogyan akarom Őt szolgálni! De akkor az milyen szolgálat, ha figyelmen kívül hagyom az én Uram és Királyom parancsait? Hányan gondolják azt, hogy amit tesznek, jó, mert művészi és szép; és azt hiszik, hogy helyes, mert a gyülekezetben ez valamikor szokássá vált; vagy azt hiszik, hogy jó, mert a világ szerint ez szakszerű, ez hozzáértő, és ez működik, ez pragmatikus, ez gyakorlati, és embereket vonz; és közben elfelejtik, hogy nekünk egyetlenegy mércénk van, Isten szava, és semmi sem számít szolgálatnak, ami nincs megparancsolva a Szentírásban.

Sokszor csak apró, hangsúlybeli eltolódásnak tűnik az Isten parancsaitól való eltérés, és ha valaki szóvá teszi ezt, akkor azt sokszor köztöködőnek mondják. De sajnos kis eltérés is nagy bajhoz vezethet. Hadd mondjak egy példát. Így kapott (és kap napjainkban) a zene, az éneklés – vagy ahogyan néhány kör mondja: a dicsőítés – sok gyülekezetben több figyelmet. Először csak néhány perccel többet énekeltek, mint korábban, csak az a helyzet, hogy ezzel az eltéréssel elindult egy folyamat, amely sok helyen már oda vezetett, hogy az igehirdetésre, Isten igéjének a hirdetésére az egész istentiszteleten jut 10-15 perc, az éneklésre meg 30-40 perc, mert azt jobban szeretik. A legapróbb eltérés is Isten parancsaitól nem szolgálat, hanem önkényes tevékenység. Ilyen apró eltérés lehet az is, ha beleszólunk olyan dolgokba, amelyek nem ránk tartoznak. Ezt nem én mondom, ezt az ige mondja az 1Tim 5,13-ban, vagy az 1Pt 5-ben, a Zsid 13,17-ben azokról az emberekről, akik mások életébe szólnak bele, és mondanak olyan dolgokat, amelyeket nem kellett volna. Ez a személyes életre is igaz lehet, de akár a gyülekezetre is. Az nem szolgálat, ha Isten igéjétől eltérünk, a szolgálatban nekünk a mérce mindig Isten igéje: amit parancsol az Úr, azt tesszük.

4. A következő, negyedik dolog, amit a Biblia a szolgálatunkról mond, az, hogy egyedül csakis Isten ereje által szolgálhatunk. Ahogyan ugyanis nem a saját erőnkől mentünk Őhöz, hanem Ő vonzott magához, ugyanígy csak a Tőle kapott erőből szolgálhatjuk Őt. Legfőbb célunk az hívóként, hogy Jézus Krisztusnak szolgáljunk, és az ehhez szükséges erő nem tőlünk, hanem Tőle származik. Pál apostol ezt többször is világossá és egyértelművé tette számunkra leveleiben.

Néhány ígét hadd hozzak a Testvéreknek. A Kol 1,28-29-ben ezt olvassuk: *„Akit mi prédikálunk, intvén minden embert, és tanítván minden embert minden bölcsességgel, hogy minden embert tökéletesnek állítsunk elő a Krisztus Jézusban; Amire igyekszem is, tusakodván az Ő ereje szerint, mely énbennem hatalmasan munkálkodik.”* Mit mond Pál? Azt, hogy ő küzd, harcol, prédikál, személyesen int, tanít, szorgalmasan végzi a szolgálatot, annyi mindent tesz meg éjjel-nappal. De ki az, aki igazából cselekszik? Azt mondja, hogy mélyen belül minden szolgálata, fáradozása, küzdelme és harca annak az Istennek az ajándéka, akit szolgál. Mert azt mondja. annak az ereje szerint végzem, *„mely énbennem hatalmasan munkálkodik.”* Pál nem azt mondja, hogy az én nagy

erőmből végzem. Nem. Isten erejéből. A Róm 15,18-ban ezt mondja: *„Mert nem merek szólni semmiről, amit nem Krisztus cselekedett volna általam a pogányoknak engedelmességére, szóval és tettel.”* Mit mond itt is Pál? Azt, hogy ő teljes erejével szolgált és sokat szenvedett. De – ahogy mondja – Krisztus volt az, aki valójában rajta keresztül cselekedett. Ezzel pedig azt mondja ki az apostol, hogy a mi szolgálatunk igazából Krisztus szolgálatának a befogadása. Krisztus szolgál felénk, ad erőt, tesz minket alkalmassá, és ebből végezhetjük a szolgálatot. Ő munkálkodik az Övéin keresztül. Vagy nézzük meg az 1Kor 15,10-et: *„De Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok; és az Ő hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló; sőt többet munkálkodtam, mint azok mindnyájan: de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme.”* Pál nem meri itt befejezni a mondatot, Testvérek, hogy többet munkálkodtam, mint bárki más. Folytatnia kell: *„de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme”*. Pál keményen dolgozott, nem lustálkodott. De minden munkája és szolgálata annak a hatása, hogy Krisztus szolgáltotta őt, hogy folyamatosan az Ő kegyelmét adta neki. Amikor tehát azt kérdezik sokan, hogy mi kell a szolgálathoz, akkor az elsők között ne az alkalmasságunkat mondjuk, hanem Istenre gondoljunk, mert Tőle van a mi alkalmasságunk és minden erőnk a szolgálathoz. Nélküle nem lesz erőnk, és nem leszünk alkalmasak.

5. A következő dolog a szolgálatunkkal kapcsolatban az előzőhöz kapcsolódik, mégpedig az, hogy szolgálatunk egyetlen célja csak az lehet, hogy Istent dicsőítsük! Testvérek! Krisztust szolgálni a legnagyobb kiváltság a világon. Miért? Azért, mert a világegyetem leghatalmasabb Személye nemcsak a szolgálatába hívott minket, ami külön kiváltság, hanem a mi Szolgánk is lett, hogy minden szolgálatunkban Ő mutakozzon meg: az Ő erejét adja, és munkálkodik bennünk. A szolgálatunk egyetlen és fő célja annak az Istennek a dicsősége és dicsőítése, aki egyetlen Fiát adta oda értünk, hogy megmentsen, és a saját céljaira és szolgálatára alkalmassá tegyen minket. Ha azért szolgálnánk Őt, mert Istennek szüksége volna erre, akkor mi kapnánk a dicsőséget, mert Istennek lenne valami hiánya és szüksége, amit nekünk kellene betölteni, és mi meg segítőkészen ugrunk és csináljuk, és akkor mi kapnánk a dicsőséget. De ha mi az Ő erejéből szolgálunk, akkor Ő kapja a dicsőséget. Amikor Krisztust szolgáljuk, mi kapjuk a segítséget, és Ő kapja a dicsőséget. Ezt Péter apostol világossá teszi az 1Pt 4,11-ben, mikor azt írja: *„ha valaki szolgál, mintegy azzal az erővel szolgáljon, amelyet Isten ad: hogy mindenben Isten dicsőíttessék a Jézus Krisztus által, akinek dicsőség és hatalom örökkön-örökké.”* Látjuk, hogy Péter mit mond? Azzal szolgálja, azzal az erővel, amit Isten ad, és miért adja? *„Hogy mindenben Isten dicsőíttessék a Jézus Krisztus által.”* Isten tehát a mi szolgálatunkon keresztül is dicsőíteni akarja magát. Hisszük mi ezt? Hisszük mi, hogy a mi életünk célja Isten dicsőítése? Úgy tanuljak, olyanok legyenek a kapcsolataim, úgy végezzem a munkámat, hogy abban Isten dicsősége mutakozzon meg? Hol szerepel ez a mi kitűzött, tudatos céljaink között? A rangsorban hol van ez?

6. Végül pedig, de nem utolsósorban, az ige arra tanít minket, hogy folyamatosan készen kell állnunk, hogy mindenkor, bármiben és mindenben enge-

delmeskedjünk Őneki válogatás nélkül. Még egyszer mondom: mindenkor, bármiben és mindenben. Néhány példát hadd említsek.

Mennyire néznénk bolondnak azt a férfit, aki fényes nappal kint az utcán elkezdene egy felhőt követni? Látna egy szép nagy felhőt, és azt mondaná, hogy neki követnie kell. Nem tartanánk bolondnak az illetőt? Izráel népének mégis egy felhőoszlopot kellett követnie a pusztaságban hosszú ideig. És ők megtették, követték a felhőt, mert az Úr parancsolta ezt. És megértették, hogy emberileg nézve akármilyen furcsának is tűnhet ez, hogy mi felhők után megyünk, de mivel az Úr parancsolta, ezért megtették.

Vagy készen állunk-e Isten szolgálatára mindig, akár az éjszaka közepén is? A gyermek Sámuel háromszor hallotta a nevét az éjszaka folyamán, mindhárom alkalommal szolgálatkészen ugrott és ment, hogy segítsen az idős Élinek. Nem olvasunk róla, hogy panaszkodott vagy bármi egyebet tett volna, hogy már harmadszor, meg nem hagysz aludni, meg nem tudom mi minden. Ment. Amikor szereteteinknek szüksége van ránk este, akár kisbabáknak, nagyobb gyermekeknek, akár betegeknek, készek vagyunk-e menni? Tudom, megvannak a saját korlátaink. De vajon amit tudunk, ami erőnkéből telik, megteesszük, amit lehet? Vagy amikor valami tennivaló van a gyülekezetben, elhangzik a felkérés, a hívás a szolgálatra, megyünk, vagy azt mondjuk, hogy majd megy más. Az ige erre kérdez rá: készen állunk-e, megvan-e bennünk a készség?

Vagy gondoljunk Ézsaiásra. Valószínűleg emlékeznek, akik a kalauz szerint olvassák az ígét, hogy nemrégiben olvastuk könyvének 20. fejezetében azt a furcsa isteni parancsot, hogy Ézsaiásnak meztelenül kellett járnia Jeruzsálem utcáin. Hát, Testvérek, ma már le is tartóztatnák ezért. Jönnének a rendőrök, és elvinnék vagy a fogdába, vagy a diliházba. De mégis ez egy prófétai tett volt, mert ezzel kellett kifejeznie azt a szégyent, amiben a zsidóknak részük lesz Egyiptomba vetett hamis reménységük miatt. Mennyire megszégyenítő volt ez neki. Ezzel ábrázolta ki azt, hogy ti is így fogtok megszégyenülni, mert emberekben és egy birodalomban reménykedtek az élő Isten helyett. És Ézsaiás nem vitatkozott az Úrral, hogy ez mégis kicsit túlzás, amit tőle elvár, hanem megtette. Hála az Úrnak, jelenleg nem ad ilyen parancsot nekünk, de vajon készek vagyunk mi ennél kevesebbet megtenni? Nem ilyen nagy dolgokat vagy különlegeseket, hanem egyszerű parancsokat. Nem könnyű kérdés ez, tudom jól, de mindenképpen az ige azt kéri, hogy vizsgáljuk meg magunkat: milyen bennünk a készség a szolgálatra? Mindenkor? Bármiben? Mindenben?

És még egy utolsó kérdést hadd tegyek fel, Testvérek. Mi indokolja azt, hogy az Úrnak ilyen mértékben szolgáljunk, hogy bármikor, bármit megtegyünk, amit kér? Gondolkoztunk-e már ezen, hogy személyesen mi a mi indokunk? Miért? Ha valaki megkérdezi, hogy igen, te Isten szolgálója vagy, miért? Mit felelünk röviden? A válasz az ige szerint – tudjuk jól, hogy – egyszerű, mégis mély: az Úr azzal érdemelte ki a szolgálatunkat, aki Ő. Egyrészt a személye, másrészt amit értünk tett Jézus Krisztus által a golgotai kereszten. Krisztus értünk elvégzett váltsága, áldozata a világ legnagyobb, legjelentősebb és legfontosabb dolga. Hisszük ezt? Nincs semmi más, ami ennyire meghatározná az életünket, mint

amit Ő tett értünk. Pont ezért erre nem is felelhetünk és válaszolhatunk csak fél szívvel, amikor meghalljuk az evangéliumot, hogy mit tett az Úr értem. Nem válaszolhatok lustasággal, restséggel (ahogy Pál mondja), vagy csak fél szívvel, félig buzgón. Pál itt azt mondja: „*az igyekezetben ne legyetek restek; lélekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok*”. És ennek a háttere mindaz, amit értünk tett. Hívó emberként legfontosabb hivatásunk, hogy az Úrnak szolgáljunk, és mindezt sietve, buzgón, örömmel azért, amit Krisztus értünk tett, és az ige nem fog más okot adni. Azért hív a szolgálatára, amit értünk tett. Ha nem tudunk így szolgálni, az Ő tettét így nagyra becsülni, akkor a probléma nem azaz van, hogy milyen közösségben vagyunk. A probléma akkor a szívünkben van. A probléma nem az, hogy a körülmények nem megfelelőek a szolgálatra, hanem a probléma bennem van. A probléma a hitemmel van. Mert az Úr szolgálata csodálatos. Akármilyennek látom is, az csodálatos, amit értem tett és értünk tett. A kérdés az, hogy én is annak látom-e a hit szemén keresztül minden egyes nap. Az határoz-e meg, amit Krisztus értem tett, vagy nem? Ha csodálatosnak látom, akkor az Ő szolgálata nem lesz nehéz. Ha viszont kicsinynek, jelentéktelennek látom; vagy láttam egyszer nagyon csodálatosnak, de a sok küzdelemben meg a bűn miatt az Ő tettének jelentősége csökkent az én szememben, elkopott, mint egy használt ruha, akkor küszködni fogok vele, akkor nem érzem magamat motiválva, nem fogok erőt kapni Tőle hozzá, és a kifogásokat fogom keresni, hogy miért szolgáljam Őt. Isten azt akarja, hogy mindent hitből cselekedjünk, azért, hogy az válasz legyen mindarra, amit értünk tett. Az a kérdés, hogy az életünk válasz-e arra, amit Krisztus értünk tett? Isten Lelke vezessen minket a szolgálatunkban, segítsen önvizsgálatot tartanunk abban, és adjon nekünk – ahogy megígéri az igében – erőt, örömet, elég kegyelmet és alkalmasságot hozzá.

Imádkozzunk!

Méltó vagy arra, Úr Jézus Krisztus, hogy áldjunk, dicsőítsünk és magasztaljunk tökéletes engedelmességedért és egész földi életedért, amelynek minden pillanata mennyei Atyánk szolgálata volt. Köszönjük, hogy a Te életedben láthattuk meg, mit jelent mindenkor, mindig mindenben szolgálni az Atyát: készen állni, mikor fáradt vagy; azokkal is beszélni, akikről tudod, hogy csapdát állítottak Neked, akik megvetettek és nem hittek Benned; türelmesen szeretni azokat, akik bár szeretnek, de nem hallgatnak Rád; és mindig mindent tökéletes engedelmisségben tenni.

Köszönjük Neked, Urunk, hogy mindenben helyettünk is engedelmeskedtél, mert nemcsak a Te saját tökéletességedet mutattad meg nekünk, nemcsak példaképpé lettél, hanem váltsággá számunkra. A Te életed lehet a mi új életünk. Te élhetsz bennünk, és munkálkodhatsz általunk. Tőled kaphatunk erőt a szolgálathoz, a Te áldozatodra, kegyelmedre, felfoghatatlan szeretetedre nézhetünk, és erre válaszolhatunk hálával és odaszánással. És bár visszahúz bennünket bűnös óemberi szívünk, a lustaságunk, az akadékoskodásunk, a saját értelmünk és bölcsességünk többre tartása a Te parancsaidnál és igédnél, de

mégis köszönjük, hogy a Szentlélek újból és újból formál bennünket, és felhasznál arra, hogy a Te útjaidon járva a Te akaratodat cselekedjük. Köszönjük, hogy minden tettünket – még a legjobbakat is, bár bűn szennyezi, de – Te kegyelemmel nézed Krisztusért.

Kérünk, segíts, hogy mi magunk is hadd változzunk. Egyre inkább hadd akarjunk Neked odaszánt életet élni mindenben. És ezért adj nekünk buzgóságot az ige megértésében, útjaid felfedezésében, hogy ne álljunk tudatlanul az egyes élethelyzetekben, hogy vajon most mit akarsz tőlünk, hanem készíts fel bennünket. És köszönjük, hogy nem egyedül kell küzdenünk ezért, hanem testvéri közösséget adtál, egy test tagjaivá tettél bennünket, hogy együtt mozduljunk, és együtt szolgáljunk. Kérünk, hogy hadd lehessen ez áldás.

És kérünk Téged, hogy újíts meg bennünket, hogyha megfáradtunk, újíts meg minket, hogyha e világ dolgait többre becsüljük, és jobban lelkesedünk értük, mint Érted. Kérünk, hogy hadd növekedhessünk a Te kegyelmedben és a mi megváltó Urunk, Krisztus ismeretében. És kérjük, hogy az engedelmesség lelkével támogass mindannyiunkat.

Újítsd meg, kérünk, egyházunkat, adj ébredést magyar népünk körében. Add, Urunk, hogy Te dicsőíttessél minél többek szívében és életében.

Eléd jövünk, Urunk, gyászunkkal, veszteségünkkel. Kérünk Téged, hogy Te legyél a mi vigasztalónk, különösen azoknak a családoknak, akik elvesztették szerettüket. Köszönjük, hogy Te mindenkor mellettünk állsz.

Kérünk betegeinkért, akik kórházban vagy otthoni betegágyon vannak. Te erősítsd őket hitükben, Veled való kapcsolatukban hadd legyen lelki erejük elhordozni a fájdalmakat. Kegyelmed szerint adj könnyebbséget, gyógyulást.

És kérünk, hogy minden dolgunkban, akármit cselekszünk is, akár felkelünk, akár lefekszünk, akár eszünk, akár iszunk, mindent a Te dicsőségedre hadd tehessünk. Ebben kérünk, hogy adj nekünk előbbre jutást, növekedést a hitben, Lelked könyörüljön rajtunk. És hogyha nagy bűnben vagyunk, akkor adj megtérést, Te emelj fel minket, ha elbuktunk. Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy előttünk jársz, köszönjük, hogy mutatod előttünk az utat a Te igédben. Kérünk, valóban mint a Te juhaid hadd halljuk meg a Te szavadat, és segíts követnünk Téged. Őrizz minket kegyelmedben, a hitben, és segíts, hogy egyéni és gyülekezeti életünk is Téged dicsőíthessen egyre jobban.

Kegyelmedben bízva, kérünk, hallgass meg!

Ámen.

285 szöveg: Sztárai M., Debrecen, 1560
dallam: Kolozsvár, 1556 (Semmit ne bánkódjál)

1. Há - la - a - dá-sunk - ban ró - lad em - lé - ke - zünk,
Ke-gyel-mes Is - te - nünk, té - ge - det tisz - te - lünk
Te nagy jó - vol - to - dért, és fel - ma-gasz-ta - lunk,
Ha-szon-ta - lan szol - gák, mert ez - zel tar - to - zunk.

2. Hajtsd le füleidet, értsd meg kérésünket, / Mi édes Istenünk, ne nézd bűneinket; / Tiszta szívből kérünk, mi könyörgésünket / Vedd hozzád, Úr Isten, esedezésünket.
3. Gerjeszd fel igédnek szerelmét lelkünkben, / Szentlélek Istennek szentségét szívünkben; / Adj igaz értelmet bőséggel elménkben, / Téged szolgálhassunk e földön éltünkben.
4. Tanúságra erőt csak tetőled kérünk, / Hogy szent Istenséged dicsértessék tőlünk: / Ha először a te országod keressük, / Semmiben nem léssen fogyatkozás nekünk.
5. Azért gyorsaságot elkezdett dolgunkban, / Végig megmaradást mi hivatalunkban, / Szorgalmatosságot s hűséget tisztünkben, / Egymás-szeretetet plántálj életünkben.
6. Engedd meg ezeket, Szent Atyánk, Krisztusért, / Mi Üdvözítőnkért, kegyes táplálónkért, / Ki egy hatalomban Szentlélek Istennel / Élsz és uralkodol mindörökké, Ámen.